

Temeri ale necredinței

Temeri ale necredinței

„Voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic!” (Isaia 12.2)

Nu trebuie să dați prea mare importanță bucuriei sau tristeții voastre. Nici prin una, nici prin alta, nu puteți să adăugați ceva la lucrarea desăvârșită a Domnului Hristos. Dacă cineva a plătit datoriile mele, nici durerea mea, gândind la nebunia cu care le-am făcut, nici bucuria mea de a le ști achitate nu adaugă ceva la plata care a fost făcută, cu toate că și unul și altul din aceste sentimente sînt firești și drepte. Avraam a găsit pe munte un loc unde putea mijloci pe lîngă Dumnezeu, în timp ce Lot zicea: „Nu pot să fug la munte, înainte ca să mă ajungă prăpădul!” (Geneza 19.19). Necredința socotește totdeauna drumul credinței ca fiind cel mai greu de ales; totul este întuneric pentru ea pe acest drum. „Lui nu-l este rușine să ne numească frați”; ne va fi nouă rușine să-L mărturisim pe Domnul și Stăpînul nostru în fața lumii? Nu face socoteli în sine însuși cu privire la clipa în care vei mărturisi că ești al Domnului Hristos; fă acest lucru îndată, cu hotărîre; aruncă-te în apă fără teamă și încrede-te în Dumnezeu pentru urmări. Știu din experiență că o mărturisire deschisă și sinceră că ești al Domnului Hristos eliberează sufletul mai mult de jumătate din frămîntările lui. Pot să spun, de asemenea în cunoștință de cauză, că dacă prin puterea Domnului, un om este adus în stare să spună tovarășilor și prietenilor săi: „Eu sînt al Domnului Hristos și trebuie să mă port așa cum vrea El”, el nu va suferi ca aceia care, temîndu-se de a-l mărturisi Numele Celui pe care doresc totuși să-L slujească, se tîrăsc fără putere și fără bucurie, pentru că nu au curajul să mărturisească.

Nu cunosc un cuvînt mai potrivit să umple sufletul de pace ca acesta: „Nu vă îngrijorați de nimic!” (Filipeni 4.6). De cîte ori am trăit puterea acestor două cuvinte: DE NIMIC!

Cît de puțin cîștigăm prin prudența necredinței! Mai mult, ea favorizează ocazii pentru puterea și atacurile vrăjmașului.

Niciodată necredința, oricît de bune ar fi intențiile ei de a se asocia lucrărilor credinței, nu poate să facă altceva decît să strice.

Cît de mult riscă copilul lui Dumnezeu să se abată din drum cînd se așază sub ocrotirea necredincioșilor, în loc să se sprijinească pe ajutorul lui Dumnezeu, în toate greutățile care sînt de nelipsit pe calea credinței!

Satan cîștigă o intrare largă, pentru a face distrugeri într-un suflet, din clipa în care acesta admite umbra unei neîncredere cu privire la Dumnezeu.

Cînd necredința lucrează, ea nu produce decît tulburare și groază.

Cînd într-o inimă rămîne un geamăt oarecare, care nu se ridică spre Dumnezeu ca spre Dumnezeul harului, pentru că există oarecare neîncredere în privința Lui, aceasta este arătarea firii și lucrarea vrăjmașului. Ni se întîmplă uneori să fim abătuți (cu toate că aceasta se poate întîmplă RAR, fără o oarecare lipsă de credință), însă toate vor merge bine dacă le vom aduce înaintea lui Dumnezeu.

Neliniștea care vede că vine primejdia nu este credința care face față greutăților prin care Dumnezeu găsește potrivit să ne facă să trecem.

Cînd sufletul este trist sau abătut, aceasta nu este o stare de păcat; însă păcatul se ivește cînd nu ne încredem în Domnul Dumnezeu.

Nu mă tem de nimic, atît timp cît Mîntuitorul meu trăiește și Numele Său este ISUS HRISTOS!